

Na alle lovende woorden, warme reactie en spontane felicitaties voelt het allemaal wat onwennig. Bij het schrijven van deze speech dacht ik onwillekeurig toch even aan mijn eigen begrafenis, natuurlijk nog lang weg, maar ik stel me zo voor dat die hetzelfde verloopt qua loftuitingen. Over de doden niets dan goeds immers. Het is toch wel bijzonder zoveel lof toegezwaid te krijgen bij leven, alleen maar omdat je blijft en dat maakt bescheiden.

Waar moet zo'n speech van mij dan ook over gaan? Bestuurlijke zaken, gekozen burgemeester, de toekomst van Eemnes, ik hou het wat dicht bij me zelf:

Ik kom uit een gereformeerd gezin en in die traditie ben ik opgegroeid met de boodschap dat we allemaal talenten hebben. Maar iedereen heeft verschillende talenten. Het gaat er ook helemaal niet om of je meer of minder talenten hebt, het gaat er om dat jij met wat en wie jij bent op pad gaat, dat je leeft, dat je invulling geeft aan jouw leven. En je bent het aan God en juist t.o.v. hen die andere talenten hebben verplicht om je talenten niet te verwaarlozen, maar je ten volle in te zetten: woekeren met je talenten. Je talenten niet begraven. En dat is ook hoe ik in het burgemeesterschap sta, ik probeer met al mijn talenten me voor Eemnes zo goed mogelijk in te zetten. Het burgemeesterschap van Eemnes is mij in 2005 toevertrouwd en ik heb de ambitie om dat naar beste eer en geweten te vervullen. En ik probeer dat op een benaderbare wijze te doen, dicht bij de mensen in ons dorp, zonder al teveel poeha.

Tja 2005, wat waren we allen toen nog een stuk jonger, 12 jaar geleden. De meesten van u waren er bij de installatie niet bij, maar het was een zonnige, warme dag. Die overvloedige zon was kennelijk een voorbode, want de

afgelopen 12 jaar zijn werkelijk voorbij gevlogen. Het ambt van burgemeester van Eemnes vervul ik nu langer dan welke andere baan ook. Nu is dat ook logisch want ik was pas 37 jaar toen ik aan dit avontuur begon en nu 12 jaar later haal ik nog steeds de gemiddelde leeftijd van burgemeesters ruim naar beneden. Ik las ergens dat het op 57,5 ligt, dus zelfs aan het eind van deze derde termijn gaat me dat ceteris paribus lukken. De afgelopen 12 jaar is het aanzien van Eemnes veranderd, slepende dossiers als het GOED, dorpshart, de nieuwe uitbouw van Eemnes, zijn tot een goed einde gekomen. Er is veel geïnvesteerd in wijkschouwen, moderne accommodaties voor tennis, voetbal en dansschool. Wat niet is veranderd, is het dorpse van Eemnes. Wat een rijkdom hebben we aan al die mensen die als vrijwilligers meedraaien op scholen, bij onze sportverenigingen, de dames van de Zonnebloem met de bezoekdienst voor eenzame ouderen, de kerken die hun rol op pakken midden in de samenleving, de acties voor Pax, voor Pater van Wegen. Eemnes is een dorpse gemeenschap gebleven. Wil je meedoen, dan ben je welkom om mee te helpen. Het is dan ook fijn om van die geweldige gemeenschap de burgervader te mogen zijn. Dat geeft echt energie. En ook al zijn er soms weken dat ik elke avond een vergadering of bijeenkomst heb, in die 12 jaar zijn er weinig momenten geweest dat ik er even geen zin meer in had. Het burgemeesterschap betekent dat je anderen van dienst kunt zijn, betekent dat je het beste uit jezelf kunt halen, afwisselend werk, nieuwe mensen ontmoeten, soms spannend werk, je kunt je persoonlijk ontwikkelen, nieuwe ideeën opdoen, andere mensen helpen en je doet iets nuttigs voor de maatschappij. Zitten er dan geen negatieve dingen aan, nou ja de balans werk en privé, het in de avonden en weekenden moeten lezen van een eindeloze stroom voorstellen, e-mails en stukken, dat je een soort bezienswaardigheid bent. Gelukkig heb ik een begripvolle wederhelft in Ivo, die soms wat moppert,

maar zich prima zelf redt. En die me ook de komende jaren moet delen met Eemnes. Obrigado querido!

Waarom doe je dingen in het leven? Als je kijkt naar drijfveren dan komen er veel lijstjes langs, zoals financiële beloning, macht en invloed, altruïsme, zelfontwikkeling, creativiteit, sociale contacten, autonomie, zekerheid, status en prestige, afwisseling, structuur, invloed, balans werk en privé en arbeidsomstandigheden. Op veel van deze drijfveren scoort het burgemeesterschap een dikke plus. Het is een afwisselende baan, waarin je veel sociale contacten hebt, er is volop ruimte voor zelfontwikkeling, afwisseling en je hebt, zij het beperkt, invloed. Maar voor een deel doe je de dingen in het leven toch vanuit je eigen behoefte, je eigen overtuiging. En je wilt natuurlijk ook wel dat je ouders trots op je zijn. Welnu ik ben blij dat mijn ouders hebben mogen meemaken dat ik burgemeester van Eemnes ben geworden, helaas zijn beiden mij ontvallen de afgelopen ambtsperiode, maar ik luister nu toch een beetje naar mijn vader die zei: "Als je het naar je zin hebt in je werk en de mensen waarderen je, waarom zou je dan persé weg gaan". En dat is eigenlijk ook zo. Het gras is altijd groener aan de andere kant, maar waarom zou je niet gewoon tevreden mogen zijn met hetgeen je nu doet. De ratrace naar steeds meer, steeds grotere huizen, het 1ste miljoen moet een 2e worden, of liever nog 10 miljoen worden. De burens een nieuwe auto, wij dan ook. Maakt die race gelukkig? Bestaat gelukkig zijn niet gewoon uit heel andere dingen. In de brief van Paulus aan de christelijk kerk in Korinthe schrijft hij "Ons resten geloof, hoop en liefde, deze drie, maar de grootste daarvan is de liefde'. Geloven komt aan op vertrouwen en op overgave; geloof in God, in jezelf, in anderen. Hoop, niet als wishful thinking, maar hopen op liefde, op de zorg voor elkaar, op eerlijkheid, op rechtvaardigheid enz. Hopen op een betere

samenleving en die begint bij jezelf en hoe we met anderen omgaan, staan we voor elkaar klaar?

En de belangrijkste, is de liefde. In de Bijbel de liefde van God: het is opofferende liefde, liefde die wat kost. Maar in ons dagelijkse bestaan de liefde tussen mensen. Waar zouden we zijn zonder liefde? In ons hectische dagelijkse bestaan, geven we daarin wel voldoende aandacht aan de mensen om ons heen. Laten we wel steeds weer opnieuw blijken dat we van ze houden, ook als ze aan het puberen zijn of als de schoonheid van de jeugd alweer enkele jaren achter ons ligt? Gevoelens durven tonen, belangstelling tonen, een vriendelijk woord. Het kost niets en het maakt het leven zo veel aangenamer. Laat iedereen u kennen als vriendelijke mensen.

Ik wens u allen een beetje minder ambities toe. Het is soms mooi om te genieten van het hier en nu. Sta stil bij hetgeen je hebt, bij de rijkdom aan mensen om je heen, laat ze weten dat je van ze houdt, wees warm en aardig voor elkaar. Ik dank allen in Eemnes voor de steun en de kans die ik heb gekregen toen ik 12 jaar gelden onervaren aan dit avontuur begon. En met alle warmte, mooie woorden en uw steun blijf ik met groot plezier nog een tijdje aan als burgemeester, burgervader, van Eemnes.